

[Simonsen.]

fulgte pædagogernes krav, som det er fremlagt for øjeblikket — heldigvis ved vi, at ministeren står fast, men det er et meget rart illustrativt eksempel — ville vi gå fra 46.000 ned til 40.000 nye pladser pr. år.

Det, vi taler om i denne sag, er altså spørgsmålet om på den mest hensigtsmæssige måde at nå frem til en ligeret til at få børn i institutioner, men hvordan når vi dette? Derfor skal mine tillægsspørgsmål til ministeren være disse: hvornår kan vi forvente at ministeren ændrer reglerne omkring normering til institutioner? For nu har vi talt om det i 1½ år, og ministeren siger her i dag, at man arbejder kraftigt på det. Men hvornår? For jeg synes nok, tallene her understreger, at vi ikke kan blive ved at tale om det.

Det næste spørgsmål er: har ministeren nogen som helst overvejelser i retning af at nå frem til nye institutionsformer for at komme dette problem til livs, som jeg i virkeligheden ikke tror vi kommer til livs, medmindre vi finder andre former?

Det tredje spørgsmål er: kunne ministeren tænke sig at overveje at lægge en slags loft over udgifterne pr. barn pr. institution?

Socialministeren (Eva Gredal): Jeg vil gerne slå fast, at udvidelsen ikke skyldes en forhøjelse af standarder og normer inden for børneinstitutionsområdet. Den skyldes, at der er sket en meget kraftig udbygning af børneinstitutionerne, og jeg forstår, vi er helt enige om, at vi har behov for en udbygning af børneinstitutioner af enhver form, således at der bliver lige ret for alle i landet.

Sagen er den, at der er en masse halvdagsfolk ansat af forskellig art, praktikanter o. lign., og nu er der jo et lovforslag til behandling her i tinget, hvor man går ind for, at forpraktikanttiden skal bortfalde; alene det vil vel, hvis man giver sig til at tælle efter, give et fald i forbruget af personer inden for børneinstitutionerne.

Jeg blev spurgt direkte, hvornår jeg vil ændre reglerne for normering. Det indgår altså i vore drøftelser for øjeblikket, som slutter i dag på embedsmandsplan. Jeg kan ikke huske datoen — det er økonomi- og budgetministeren, der står for udvalget, men jeg mener, det er 2. eller 3. februar, så det ligger altså ret tæt på — hvor vi skal

have den afsluttende forhandling med kommunerne, og dér vil jeg godt sige, at én ting står jeg fast på, og det er den nuværende normering for det pædagogiske personale. Det er det krav, jeg vil stille til fremtiden: vi skal have en ensartet social standard ud over landet, og yderligere krav stilles der ikke, for så vidt angår normeringerne. Nye institutionsformer er noget, vi altid er interesseret i inden for socialministeriets område, fordi vi er klar over, at vi ikke har fundet lykken med de institutioner, vi har i dag. Jeg kunne blot nævne en enkelt ting som de integrerede institutioner, som jo også vil give en ændret form for personalenormering; der er ikke taget endelig og fast stilling til, hvordan det skal ske.

Spørgsmålet om loft over udgifterne, jeg forstod det sådan, pr. barn i den enkelte institution er noget, der overvejes. Det er ikke mit indtryk, at man fra kommunernes side er særlig interesseret i, at man går ind for denne form. Jeg kan nævne, at jeg har været meget stærkt interesseret i, at man, for så vidt angår udgifter til plejehjemspladser, skulle have et maksimumsbeløb, men det er forbundet med nogen vanskelighed at finde ud af, hvor meget man maksimalt kan betale pr. plejehjemsplads, og det samme vil nok gøre sig gældende her. Der er nu ved at blive foretaget nogle beregninger over denne sag.

Simonsen: Jeg vil gerne fastslå enigheden om, at det, det drejer sig om, er at få behovet dækket på den mest fornuftige måde. Når jeg tog mit regneeksempel frem før, var det også for ligesom at understrege, at det, det drejer sig om i denne diskussion, ikke er en jagt på børneinstitutionsprincippet, men spørgsmålet om at finde frem til, hvordan vi hurtigst muligt kan få behovet dækket for dem, der i dag ikke har deres børn i børneinstitution, hvor jeg nok synes, det er rimeligt at fastslå, at der er tale om privilegier for dem, der i dag har børnene dér, og at man ikke skal udvide det privilegium, før end andre får behovet dækket.

Jeg er glad for, at ministeren ligesom åbner for andre institutionsformer. Nu siger ministeren, at hun ikke vil ændre på beemandingen, som den er i dag, og dermed underforstået i nedadgående retning, og det indrømmer jeg er meget svært, men jeg tror